

ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Η 23 Ιουνίου ἡ Γαλλία ἀπώλεσε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ **Jules Breton** ἓνα ἐκ τῶν διασημοτέρων καλλιτεχνῶν τῆς, τὸν ζωγράφον

τῶν χωρικῶν σκηνῶν, τὸν ποιητὴν τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἐξοχῶν τῆς. Ἡ φήμη αὐτοῦ ἤρχισε λίαν ἐνωρίς, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, καὶ συνέχεια αὐτῆς ἦτο ἡ δόξα ἣτις ἔσπεψε τὸν ἀκοιῶσαντα γηραιὸν καλλιτέχνην.

Μόλις ἐξῆλθε ἐκ τῆς σχολῆς τῶν Ὁραίων τεχνῶν ἔτυχε τοῦ τρίτου μεταλλίου διὰ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ Εὐλογία τοῦ σίτου» ἔργου του ὅπερ μέχρι τὴν σήμερον προσελκύει τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰδημόνων ἐν τῇ Πινακοθήκῃ τοῦ Λουξεμβούργου.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισε ἡ θαυμασία σειρά τῶν «Θεριστῶν», τῶν «Σταχυολόγων» καὶ τῶν «Σπειράντων γεωργῶν» εἰς τὴν ὁποίαν σειράν ὁ ζωγράφος μας ὀφείλει τὴν τιμιωτικωτάτην θέσιν ἣν κατεῖχε μετὰ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς δευτέρας μοναρχίας.

Τὸ μετὰλλιον τῆς Αἰς τάξεως ὅπερ ἔσχε τῷ 1859 ἦτοι εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν, διεδέχθη μετὰ δύο ἔτη ἡ ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Τῷ 1872 ὁ Jules Breton ἠξιώθη τοῦ μεταλλίου τῆς τιμῆς διὰ τὰ δύο του ἔργα «Κόρη ποιμαίνουσα ἀγελάδας» καὶ «Πηγὴ» — Ἀργότερον προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τῶν Ταξιαρχῶν (commandeur). Ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ Jules Breton ἐνεπνέετο ἐκ τῶν σκηνῶν τῆς γενεῆς του, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα εἰς τυχαῖος περιπατος εἰς τὸ Ἀρμόρ ἤρκεσε ὅπως ἀρχίσῃ νέαν σειράν ἔργων τῶν ὁποίων ἡ φήμη ἐφθασε μέχρι τῆς Ἀμερικῆς, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐβλεπε τις

θαυμασίως ἀποτυπωμέναις τὰς γλυκείας συγκινήσεις τῆς Βρετανίας μετὰ τὰ γραφικώτατα τῶν τοπειῶν τῆς — καὶ τοὺς ἔτι γραφικωτέρους κατοίκους τῆς.

Κατὰ τὸ 1880 ὁ Jules Breton ἠσθάνθη ἑαυτὸν κυριευόμενον ἀπὸ βλέψεις φιλολογικᾶς. Τὰς ἐντυπώσεις αἱ ἡ πυξὶς του ἀπέδωσε τόσον πιστῶς, ἠθέλησε νὰ τὰς ἐκφράσῃ συγχρόνως διὰ τῶν στίχων καὶ τῆς λογογραφίας. Ἀλληλοδιάδοχως λοιπὸν ἐξεδόθησαν «Οἱ ἄγροι καὶ ἡ θάλασσα», ἡ «Ἰωάννα», ἡ «ζωὴ ἐνὸς καλλιτέχνου», ὁ «χωρικὸς ζωγράφος», ἄτινα ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ κόσμου καλῆς ὑποδοχῆς, ἀλλ' ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία προκατειλημμένη ἠρέσκετο νὰ τὰ θεωρῇ ὡς τὸ βιολὶ ἐνὸς ζωγράφου ὅστις ὀνομάζετο Jules Breton ἀντὶ νὰ ὀνομάζεται Ingres (ὡς γνωστὸν ἐκ μιᾶς ἐπιστολῆς του ὁ διάσημος ζωγράφος Ingres (1780—1867) προσελήφθη ὡς βιοκινιστῆς εἰς τὸ Μέγα Θέατρον τῆς Τουλούζης — ἀργότερον δέ, ὅταν ἐσπούδαζε εἰς τὴν Ρώμην ἔχων ἀνάγκην χρημάτων, συνεταίρισθη μετὰ τοῦ Bartolini τοῦ γλύπτου καὶ ἔδωσαν μίαν συναυλίαν τῆς ὁποίας τὰ κέρδη ἀνῆλθον εἰς ... 60 φράγκα!) — Ἡ κρίσις αὕτη τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἦτο διὰ τὸν ζωγράφον — συγγραφέα μας μίαν σκληρὰ προσδοκία, καταναγκάσασα αὐτὸν νὰ μένῃ εὐχαριστημένος μετὰ τὸν τίτλον τοῦ μέλους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις κατεῖχε θέσιν τόσον περιφανῇ.

Ἀπογοητευμένος ὁ Jules Breton ἐγκατέλειπε ἔκτοτε τὰς μεγάλας καὶ πλήρεις δυνάμεις συνθέσεως του μὴ ὑπογράφων εἰς τὸ ἐξῆς εἰμὴ ἔργα ἀνευ μεγάλης σημασίας.

Ἡ ἡλικία καὶ ἡ ἀσθένεια του κατέστησαν κοπιώδη τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ 26 Ἰουνίου εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Montparnasse. Ὁ Jules Breton εἶχε συζευχθῇ τὴν κόρην τοῦ πρώτου διδασκάλου του Felix Devigne. Ἀφῆκε δὲ μίαν κόρην, τὴν κυρίαν Demont-Bretont.

R. OTCELA

ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑΣΜΕΝΗ*

ΣΛΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ὁ δρόμος ἦταν κοπιαστικὸς πολὺ. Οἱ ἄνδρες ἦσαν ξεπνεομένοι καὶ τὸ θάρος τῶν εἶχε τελειώσῃ. Ἀλλ' ἐντρεπόνταν νὰ μολοήσουν τὴν ἀδυναμίαν τους. Γ' αὐτὸ ἐμάζεψαν ὅλη τους τὴ λύσσα καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ Δάγκου, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐπερπατοῦσε μπροστὰ ἀπ' ὅλους. Καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ τὸν κατακραίνουν σκληρά:

— Αὐτὸς μᾶς γέλασε, ἔλεγαν, εἶνε ἀνίκανος νὰ μᾶς κυβερνᾷ.

Ἐσταμάτησαν, τσακισμένοι ἀπὸ τὸν κόπο, μετὰ τὴν καρδιὰ γεμάτη φαρμάκιλα,

* Τέλος.